

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/27/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315010508
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8315010508.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.02.2017 v trestnej veci proti obžalovanému E. R. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/158/2015 zo dňa 22.02.2016 a o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/158/2015 zo dňa 22.02.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku **z a m i e t a** odvolanie okresného prokurátora.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku **z a m i e t a** sťažnosť okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodil obžalovaného E. R., nar. XX.XX.XXXX spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné 2 Pv 311/15/7702 zo dňa 01.10.2015 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak,

- že dňa 16.06.2015 v čase okolo 19.00 hod. v R. na Y. ulici č. XXX/XX po tom, ako prišiel v podnapitom stave domov, tak v predsieni rodinného domu vulgárne nadával a vyhrážal sa svojej manželke C. R., že ju zabije a zničí, čím svojím konaním u C. R. vzbudil dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky aj uskutoční,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku, trestnú vec obžalovaného E. R., nar. XX.XX.XXXX pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak,

- že dňa 17.06.2015 v čase okolo 19.00 hod. v R. na Y. ulici č. XXX/XX opätovne v podnapitom stave po tom ako ho manželka C. R. nechcela pustiť dnu do domu, tak malou sekerou začal rozbíjať kvetináče umiestnené na schodoch vedúcich k vchodovým dverám domu a tiež sekerou začal rozbíjať vchodové dvere domu, súčasne vulgárne nadával svojej manželke C. R. a vyhrážal sa jej, že ju zabije, čím svojím konaním u C. R. vzbudil dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky aj uskutoční,

postúpil Okresnému úradu Humenné, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal Okresný úrad Humenné prejednať ako priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch.

Proti týmto rozhodnutiam podal, v zákonom stanovenej lehote, okresný prokurátor odvolanie a sťažnosť. V dodatočne predložených dôvodoch týchto riadnych opravných prostriedkov odkazujúc na obsah výpovedí poškodenej C. R. z prípravného konania, vrátane zápisnice o konfrontácii medzi obžalovaným a poškodenu, na výpoveď svedka D., výpovede príslušníkov Obvodného oddelenia Policajného zboru Snina H. L. a Y. P. a na listinné dôkazy, ktoré bližšie nepomenoval, mal za to, že obžalovaný bol usvedčený zo skutkov uvedených v obžalobe a namietal, že napadnutý rozsudok i napadnuté uznesenie považuje za nezákonné a vychádzajúce z jednostranného vyhodnotenia dôkazov v prospech obžalovaného. Preto okresný prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok i napadnuté uznesenie ako nezákonné a vec vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu s právnym názorom, že zo strany obžalovaného došlo k naplneniu všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., a to u oboch skutkov, ako boli v podanej obžalobe obžalovanému kladené za vinu.

O podanom odvolaní bolo na Krajskom súde v Prešove vedené konanie pod sp. zn. 4To/27/2016 a o podanej sťažnosti pod sp. zn. 4To 28/2016, ktoré veci vzhľadom na ich povahu a skutočnosť, že sa týkali toho istého obžalovaného, boli na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dňa 09.02.2016 spojené podľa § 18 ods. 1 Tr. poriadku na spoločné konanie s tým, že v súlade s ustanovením § 152 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov bude spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. 4To/27/2016.

Na základe podaného odvolania postupoval potom krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Zároveň krajský súd preskúmal v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť okresného prokurátora taktiež nie je dôvodná.

Krajský súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že pred súdom prvého stupňa bolo vykonané dokazovanie rešpektujúc ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. poriadku v zásade v takom rozsahu, ktorý mu umožnil spravodlivé rozhodnutie, pričom na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy prvostupňový súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom, v súlade s ustanovením § 278 ods. 2 Tr. poriadku správne vychádzajúc len z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, prihliadajúc len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierajúc sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, podľa názoru krajského súdu, dospel k správnym skutkovým a právnym záverom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku i napadnutého uznesenia vyplýva, ktoré dôkazy boli pred okresným súdom v posudzovanej veci vykonané, ktoré skutočnosti mal, resp. nemal na základe vykonaných dôkazov za preukázané a aj to, ako jednotlivé dôkazy vyhodnotil. Vzhľadom na v zásade správnosť týchto dôvodov na ne krajský súd v podrobnostiach poukazuje.

Aj podľa názoru krajského súdu dôkazmi, ktoré boli v predmetnej veci pred okresným súdom vykonané nie je možné nepochybné preukázať, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku, ktorý obžaloba kládla E. R. za vinu, sa stal a v prípade skutku uvedeného v napadnutom uznesení nebolo preukázané, že skutok, ktorý kladie obžaloba obžalovanému za vinu, je trestným činom, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok.

Obžalovaný E. R. tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi poprel, že by okrem jedného prípadu, keď poškodenu udrel v roku 2015 fackou, niekedy ublížil svojej manželke. Poprel, že by niekedy na ňu zaútočil so zbraňou, sekeru použil len na to, aby sa mohol cez zatvorené

dvere dostať domov, pričom sekerou buchol po dverách raz, potom ju zahodil a od zlosti zvalil kvetináč, nikdy však svoju manželku so sekerou neohrozoval.

Túto obhajobu obžalovaného nevyvracia nepochybným spôsobom ani jeden z vykonaných dôkazov.

Navyše z výpovede obžalovaného vyplýva, že poškodená hoci je jeho manželkou dlhodobo napriek policajným zásahom, sťažuje mu užívanie domu, na adrese ktorého má trvalý pobyt do tej miery, že kvôli jej správaniu musí užívať takú časť domu, ktorá nie je vybavená ani vodou, ani kúrením, poškodená ho nechce pustiť do domu ani sa okúpať a na to, aby sa vôbec do domu dostal, musel v minulosti opakovane volať políciu. Pritom podľa výpovede zasahujúcich policajtov aj v prípade skutku zo dňa 17.06.2015 ho poškodená nechcela pustiť do domu, ktorú situáciu sa snažil najprv vyriešiť ústupkom, že bude spať v zadnej časti domu, no následne sám telefonicky oznámil polícii, že použije sekeru, lebo ho poškodená nechce pustiť do domu.

Okresný prokurátor založil tak podané odvolanie ako aj podanú sťažnosť najmä na skutočnostiach vyplývajúcich z obsahu zápisníc o výpovedi poškodenej C. R. z prípravného konania a zo zápisnice o konfrontácii poškodenej s obžalovaným z prípravného konania.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 03.02.2016 vyplýva, že po poskytnutí poučenia o práve odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Tr. poriadku poškodená C. R. využila svoje právo a odmietla vypovedať, aj keď podľa zápisníc o jej výpovediach v prípravnom konaní /na čl. 33-37 zo dňa 18.06.2015 a na čl. 40-43 zo dňa 13.07.2015/ vyplýva, že po poskytnutí poučenia o práve odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Tr. poriadku výslovne uviedla, že vypovedať chce a bude, teda toto svoje právo nevyužila a vypovedala aj pri konfrontácii s obžalovaným /na čl. 31-32 zo dňa 18.06.2015/.

Z dôvodov napadnutého rozsudku potom vyplýva, že výpoveď uvedenej poškodenej z prípravného konania okresný súd vôbec nebral do úvahy práve pre chýbajúci návrh prokurátora na čítanie niektorej z jej výpovedí z prípravného konania.

Tento postup okresného súdu je podľa názoru krajského súdu v tomto prípade správny.

Výpovede poškodenej z prípravného konania na hlavnom pojednávaní mohli byť prečítané, ak by boli splnené všetky podmienky uvedené nielen v ustanovení § 263 ods. 3 Tr. poriadku ale aj v ustanovení § 264 ods. 1 Tr. poriadku, teda vrátane toho, že by čítanie zápisníc o týchto výpovediach poškodenej na hlavnom pojednávaní, na ktorom boli vykonávané dôkazy navrhol (keďže išlo o výpoveď v neprospech obžalovaného) prokurátor. Z obsahu predloženého spisu, najmä zo zápisníc o hlavných pojednávaniach zo dňa 03.02.2016 a zo dňa 22.02.2016 však vyplýva, že prítomný prokurátor bol v tomto smere pasívny a nenavrhol prečítanie žiadnej z výpovedí poškodenej z prípravného konania, ani zápisnice o jej konfrontácii s obžalovaným (ktorá je osobitným druhom výsluchu), čo viedlo k tomu, že neboli splnené podmienky na vykonanie dôkazu čítaním týchto zápisníc z prípravného konania.

V tejto súvislosti považuje ešte krajský súd za potrebné uviesť, že vzhľadom na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, a to najmä súdu Najvyššieho, prikláňajúcu sa v poslednej dobe k dôslednému uplatňovaniu kontradiktórneho charakteru trestného konania, javí sa byť nevyhnutným, aby súd v prípade existencie rozporov vo výpovedi svedka postupoval dôsledne podľa ustanovenia § 264 ods. 1 Tr. poriadku, teda pristúpil k čítaniu zápisnice o predchádzajúcej výpovedi svedka na návrh niektorej zo strán konania (v prejednávanej veci, keďže výpoveď poškodenej z prípravného konania vyznieva evidentne v neprospech obžalovaného, na návrh prokurátora), a k čítaniu zápisnice o predchádzajúcej výpovedi v prípade vzniku rozporov z vlastnej iniciatívy podľa § 2 ods. 11 Tr. poriadku pristupoval skôr výnimočne, v odôvodnených prípadoch, majúc na zreteli tak práva obžalovaného, ako aj práva poškodeného, vyplývajúce aj z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže podľa čl. 154 ods. 1 zák. č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (Ústava SR) medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd, a z neho vyplývajúcu povinnosť štátu zabezpečiť ich realizáciu. Samozrejme úvahy súdu o tom, či je možné v prejednávanej veci ustanovenie § 2 ods. 11 Tr. poriadku použiť, teda, či je možné zápisnicu

o predchádzajúcej výpovedi svedka, a to aj bez návrhu strán, prečítať, musí nájsť svoj odraz v dôvodoch rozhodnutia súdu. Ak ale súd dospeje k záveru, že použitie ustanovenia § 2 ods. 11 Tr. poriadku na mieste nie je a výpoveď z prípravného konania, od ktorej sa svedok na hlavnom pojednávaní odchyli, ostane na hlavnom pojednávaní neprečítaná, nemôže o obsah takejto výpovede svoje rozhodnutie oprieť pre rozpor so zásadami bezprostrednosti a ústnosti, vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 18, ods. 19 Tr. poriadku a z § 278 ods. 2 Tr. poriadku.

Objektom trestného činu nebezpečného vyhrážania sú primárne medziľudské vzťahy a právo človeka, aby nebol vystavený závažným vyhrážkam, ktoré podľa názoru krajského súdu nie je možné zaradiť medzi základné práva a slobody, ktorým vyššie spomínaný Dohovor priamo poskytuje ochranu, a preto ani podľa názoru krajského súdu nebol v prejednávanej veci dôvod, aby súd prvého stupňa iniciatívne, v záujme ochrany práv poškodenej, nahradzoval aktivitu strany v konaní (prokurátora) a narušal tak právo obžalovaného na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dotknutého Dohovoru, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právo na kontradiktórne konanie. Navyše porušenie práv poškodenej pasivitou prokurátora nebolo s ohľadom na charakter stíhaného skutku a trestného činu, ktorý v ňom obžaloba videla, a ktorý nie je možné hodnotiť ako nijako zvlášť závažný, na spôsobený následok, ktorý taktiež nie je možné ako závažný posúdiť, a na nepresvedčivú, nižšie popísanú dôkaznú situáciu, ani podľa názoru krajského súdu tak významné, aby si vyžadovalo „obetovanie“ práva obžalovaného na spravodlivé súdne konanie porušením kontradiktórneho charakteru súdneho konania nahradzovaním aktivity strany v konaní súdom.

Nedostatok svojej aktivity bezprostredne po odmietnutí výpovede poškodenou mohol prokurátor napraviť v podstate kedykoľvek v priebehu hlavného pojednávania až do skončenia dokazovania. Z obsahu zápisníc o hlavných pojednávaniach vykonaných okresným súdom však vyplýva, že túto príležitosť prokurátor nevyužil, a to ani na výzvu súdu pred skončením dokazovania a dokazovanie bolo skončené bez toho, aby prokurátor navrhol čítanie zápisníc o výsluchu poškodenej či zápisnice z konfrontácie medzi poškodenou a obžalovaným z prípravného konania.

Krajský súd ale zároveň dodáva, že aj keby prokurátor navrhol čítanie zápisníc o výsluchoch poškodenej z prípravného konania, a tieto boli na hlavnom pojednávaní prečítané, ani takáto dôkazná situácia by nič na závere, že obhajoba obžalovaného nebola nepochybne vyvrátená, nezmenila, pretože zo znaleckého posudku č. 86,59/2015 znalcov z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria H.. C. J. a H.. J. Y. vyplýva, že poškodená trpí nešpecifikovanou paranoidnou poruchou, má tendenciu niektoré skutočnosti určitým spôsobom pretvárať vo svoj prospech (skresľovať) podľa vlastného presvedčenia a zo znaleckého posudku č. 20/2015 J.. H. L. z odboru Psychológia, vyplýva, že schopnosť poškodenej správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežitú skutočnosť vo vzťahu ku skutku bola hodnotená ako znížená, jej pamäťové schopnosti sú síce zachované, ale schopnosť vnímania prežitého, podržania v pamäti a následná reprodukcia mohla byť kvantitatívne a kvalitatívne ovplyvnená, čo narušilo jej kontakt s realitou a znížilo jej špecifickú vierohodnosť, pričom aj vzhľadom k výskytu zrakových ilúzií, sluchových halucinácií a paranoidných obsahov v myslení poškodenej, ako aj skreslenie úsudku negatívnymi emóciami k obžalovanému ako k svojmu manželovi sa nedala vylúčiť istá miera skreslenia vnímaného, zapamätaného a reprodukovaného obsahu.

Záveru znaleckého dokazovania teda vyvolávajú závažné a dôvodné pochybnosti o dôveryhodnosti tvrdení poškodenej. Avšak na dôkaze, o pravdivosti ktorého sú závažné a dôvodné pochybnosti nie je možné v zmysle jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ založiť odsudzujúci rozsudok.

Krajský súd sa preto nestotožnil s názorom okresného prokurátora, že súd prvého stupňa hodnotil dôkazy jednostranne v prospech obžalovaného.

Z obsahu spisu ale aj podaných opravných prostriedkov vyplýva, že vo vzťahu ku skutku zo dňa 16.06.2015 mala obhajobu obžalovaného vyvracať len nedôveryhodná výpoveď poškodenej (ak by bola na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom vykonaná), o pravdivosti ktorej existujú už vyššie uvedené závažné pochybnosti. Pokiaľ ide o svedka H. D., tento potvrdil, že počul vyhrážky zo strany obžalovaného dňa 17.06.2015, nie však dňa 16.06.2015, preto jeho výpoveď nemôže preukazovať, že obžalovaný sa dňa 16.06.2015 skutku dopustil.

Vina obžalovaného však môže byť založená len na takých dôkazoch, ktoré vo svojom úhrne tvoria logickú, ničím neprerušovanú a uzavretú sústavu dôkazov, navzájom sa doplňujúcich a na seba naväzujúcich, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno vyvodíť jediný záver nepripúšťajúci inú alternatívu. Pokiaľ teda súd hodnotiac vykonané dôkazy nedospeje k záveru, že takúto sústavu dôkazov vo vzťahu k vine obžalovaného vytvárajú, nezostáva mu nič iné len obžalovaného spod obžaloby oslobodiť v zmysle jednej zo základných zásad trestného konania „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“.

Ani podľa názoru krajského súdu takejto ucelenej sústavy dôkazov v prejednávanej veci vo vzťahu ku skutku zo dňa 16.06.2015 niet, pretože proti obhajobe obžalovaného, ako to už bolo vyššie uvedené, by nanajvýš stála len nedôveryhodná výpoveď poškodenej, pokiaľ by bola vykonaná zákonným spôsobom a pokiaľ prokurátor chápal výpoveď svedka H. D. ako nepriamy dôkaz svedčiaci o sklonoch obžalovaného poškodenej sa vyhrázať, podľa ustálenej súdnej praxe nie je možné vinu obžalovaného založiť na jednom nepriamom dôkaze, muselo by ísť o viac nepriamych dôkazov vytvárajúcich už spomínanú ucelenú, logickú, ničím neprerušovanú sústavu dôkazov. A keďže, ako to už bolo vyššie uvedené prokurátor ani nenavrhol zápisnicu o výpovedi poškodenej z prípravného konania prečítať, táto na hlavnom pojednávaní neodznela, súd na jej obsah v súlade s ustanovením § 278 ods. 2 Tr. poriadku nemohol prihliadať, obhajoba obžalovaného nebola v zásade ničím nepochybným vyvrátená.

Oproti obhajobe obžalovaného vo vzťahu ku skutku zo dňa 17.06.2015 tak potom okrem nedôveryhodnej výpovede poškodenej (ak by bola na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom vykonaná), na ktorú navyše z vyššie uvedených dôvodov nie je možné prihliadať stálo len zistenie poškodenia dverí sekerou, rozbité kvetináče a výpoveď svedka H. D., ktorý uviedol, že počul výkriky obžalovaného, aby ho poškodená pustila do domu, a že keď ho nepustí dnu, tak ju zabije a zareže. Z tejto výpovede však vyplýva len to, že obžalovaný sa primárne snažil dostať do domu, do ktorého mu bránila vstúpiť poškodená. Aj keby tento svedok, ktorý na hlavnom pojednávaní najprv sám spontánne nesvedčil, že by sa obžalovaný poškodenej vyhrázať, vypovedal v súlade so skutočnosťou, tak ním uvedený obsah vyhrážok neznel tak, že by ich obžalovaný chcel uskutočniť, keď sa dostane do domu, kde má trvalý pobyt a ktorý ako manžel poškodenej užíva. Aj z výpovedí svedkov - policajtov H. L. a Y. P. vyplynulo, že keď sa na miesto činu dostavili 17.06.2015 obžalovaný bol kľudný, ale poškodená mu nadávala a vykrikovala, že v dome obžalovaný nemá čo robiť a kričala, že ho do domu nepustí. Pri nasledujúcom výjazde uvedení svedkovia zistili, že dvere sú poškodené, kvetináče rozbité, no obžalovaný, ktorý políciu sám zavolať, sa zdržiaval mimo domu a nebol agresívny. Na druhej strane však im poškodenej, ktorá sa zdržiavala v dome povedala, že sa jej obžalovaný sekerou vyhrázať zabitím, no od obžalovaného sa dozvedeli, že chcel sekerou dvere len vypáčiť, lebo ho poškodená nechcela pustiť do domu. Tomu, že obžalovaný poškodil dvere na dome a rozbil kvetináče dosvedčujú aj výsledky vykonanej obhliadky miesta činu.

Aby bolo možné o trestnom čine nebezpečného vyhrážania uvažovať, prednesené vyhrážky by museli byť mienené vážne, museli by byť vzhľadom na situáciu, v ktorej boli prednesené, spôsobilé dôvodnú obavu vzbudiť, nemohli by byť myslené zo žartu, myslené ako nadnesený význam slov a nemohli by byť prednesené v bežnom hneve, alebo ako prejav emócií, reagujúcich na konkrétnu situáciu.

Z vykonaného dokazovania vyplýva nanajvýš to, že obžalovaný použil vyhrážky na adresu poškodenej preto, že ho nechcela pustiť do domu. Obžalovaného dožadovanie sa pustenía do domu vyhrážkami je nutné potom považovať za prejav bežného hnevu, či emócií v reakcii na tú konkrétnu situáciu, že poškodená ho nechcela pustiť do domu, bez toho, aby si musel uvedomiť, že takto prednesené vyhrážky môžu vzbudiť u poškodenej strach z ich realizácie.

Podľa názoru krajského súdu, zo správania sa obžalovaného počas skutku uvedeného v napadnutom uznesení nevyplýva, že by mal snahu použiť násilie či hrozbu násilím dokonca so zbraňou, akou sekera nepochybne je preto, aby porušil iné práva poškodenej chránené trestným činom nebezpečného vyhrážania podľa

§ 364 Tr. zák. Z vykonaného dokazovania možno vyvodíť len to, že sekeru použil, lebo sa chcel dostať do domu, kde má trvalý pobyt a nič nenasvedčovalo tomu, že by chcel poškodenú bezprostredne napadnúť.

Okolnosti, za ktorých obžalovaný nepochybne poškodil dvere na dome, keď sa chcel len dostať do domu, pričom sám pred týmto svojim konaním oznámil svoj zámer polícii a po tom, ako dvere poškodil

a kvetináče rozbil nepokračoval vo svojom konaní, pričom vzhľadom na vyhrotené vzťahy so svojou manželkou, na ktorom stave má svoj podiel i samotná poškodená, napriek tomu, že nie je vylúčené, že sa v čase skutku dňa 17.06.2015 mohol správať hlučne nasvedčujú tomu, že útok obžalovaného, ktorý je predmetom konania nie je ani podľa názoru odvolacieho súdu natoľko závažný, aby ho bolo možné posúdiť ako prečin, ale tento by mohol byť posúdený iba ako priestupok.

Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď prejednávajúcu vec týkajúcu sa skutku zo dňa 17.06.2015 postúpil Okresnému úradu, pretože nejde o trestný čin, ale tento skutok by mal Okresný úrad v Humennom prejednať ako priestupok.

Krajský súd však musí poukázať na formálnu chybu vo výroku napadnutého uznesenia, keď okresný súd pri postúpení veci Okresnému úradu Humenné zároveň určil, že tento správny orgán by predmetný skutok mal prejednať ako priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., o priestupkoch.

Súd v trestnom konaní nie je oprávnený rozhodovať o zodpovednosti páchatel'a priestupku, a teda nie je oprávnený posudzovať či a aký priestupok páchatel' spáchal. Preto takéto znenie výroku a jeho odôvodnenie spôsobuje v tejto časti nejasnosť výroku, lebo akoby ukladalo príslušnému orgánu posúdiť túto vec ako priestupok, dokonca s určením, ktoré ustanovenie zákona o priestupkoch má pri rozhodnutí aplikovať, pričom rozhodnutie o tom či, kto a aký priestupok obžalovaný spáchal patrí príslušnému správne mu orgánu, ktorý nie je v tomto smere viazaný názorom súdu. Nešlo však o podstatnú chybu, pre ktorú by bolo potrebné inak zákonné a správne uznesenie súdu prvého stupňa rušiť.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd odvolanie i sťažnosť, ktoré podal okresný prokurátor, ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.